

За сега, Селимински оставя за изпълнители на завещанието си нѣколцина свои „въ Браила еднородци и съотечественици“, които не сж споменати въ печатания текстъ.

Трѣбва да отбележимъ тукъ на особено точка 4 отъ завещанието, гдето се нарежда да бжде оставена кжщата и по-кжщината на Селимински въ гр. Браила на братовчедката му Теодора — за свободно ползуване, докато тя е жива, и за предаване или продажба после въ полза на общия фондъ. Тази Теодора х. Николова Драгойчева е живѣла при Селимински и се е грижила за него, бидейки му близка и по сърдце. Както самъ той отбелязва на старини въ една кратка записка, спазена между ржкописитѣ му, три жени сж будили у него по-нѣжни чувства — и, което е любопитно, и тритѣ съ едно и сжщо име. Подъ дата 26 ноемврий (навѣрно 1866 г.) Селимински отбелязва на едно листче: „Наповнях си като колко жені въ живота си от малак сам обічал. В' странно сал трі по име се Тодоріціні. Парвата ѣ Тодоріца на Ангела Ангеловіч в' Брашов. Втората Тодора поп Иванова дашеря от Руші деведе. Третята братовч. Тодоріца най-последна за меня обічлива, но бѣше много леко(в)ѣра і спорніца“. — Селимински е нѣмалъ поводъ да пише и говори никому за тѣзи свои сърдечни връзки, и само по една случайность узнаваме за тѣхъ, кога е дума за живота му въ Брашовъ (1824), Руши-де-веде (1833) и Браила (1856—67). Изобщо нашитѣ възрожденци, по силата на понятия и нрави на епохата, не намѣсватъ никога въ изповѣдитѣ си за своята обществена дейность каквото и да било отъ най-интимнитѣ си лични преживявания. Жената не играе при тѣхъ никаква роля, и сърдечнитѣ влѣчения се укриватъ отъ чуждо око и отъ потомцитѣ, като нѣщо, което уронва престижа или отнима отъ сериозността на характера.

Заслужва да споменемъ въ тая свръзка и едно обстоятелство, гдето иронията на сждбата се намѣсва отново въ живота на Селимински. Не е ли странно, че той, който въ 1843 г. е писалъ една такава красноречива апология на брака, анализувайки неговото социално значение и психологията на съпружеското съжителство, оплаквайки нежененитѣ като хора безъ бждаще и безъ чувство на дългъ, и виждайки какъ тѣ завършватъ днитѣ си „капризно, несимпатично и извратено“, безполезни за народа си, — не е ли странно, че той остава